

PRILOGA ZA MLADINO

Leto IX.

8. marca 1940.

Številka 3.

MARIJINA DRUŽBA

Lepota čistoga deklišva.

Marca meseca 25. obhajamo kristjani spomin prisrčnoga dogodka, kak je angel Gabriel prišeo k Devici Mariji v mesti Nazaret i Njoj nazvesto, da Jo je Bog odebrao za svojo mater.

Marija je prvi hip po angelovom pozdravi prišla v malo stisko. Ne je razmila, kak naj se to zgodi, ka Njoj angel nanzanja. Ona se je Bogi posvetila. Oblubila je večno devištvo i se s tem odpovedala materinstvi. Mislila si je, da bo ležej Bogi služila, če ostane dekla. V svojem nevtepenom deklištvu se je mislila vsa daruvati Bogi. I da to prelepo rožico deklišva ležej občuva, je živela skrito, ponizno življenje v siromaškoj hišici v Nazareti.

Bog pa je inači odločo. Ravno Njeno prelepo deklištvu si je Bog zbrao za gredico, v šteroj naj zraste najlepša rožica materinstva: bože materinstvo. Čast bože Matere je nad vse časti. To je bila vredna dobiti najčistejša Devica vseh časov: Brezmadežna.

Ve, drage družbenice, se pa po večini pripravlate za navadno materinstvo, ki je podobno Marijinomi materinstvi. Sad Marijin je Jezus, sad navadnih mater pa so bratje i sestre Je-

zusove. Zato Vaša priprava na materinstvo tudi mora biti podobna Marijinoj pripravi, Njenomi prelepomi dekliškomi življenji v Nazareti.

Bodoča mati! Velka skrivnost i velka čast.

Jaz bi tū omeno edno prispodobo.

Materinstvo navadnih zemelskih mater je podobno Marijini materinstvi. Sezna, da je Marijino materinstvo neizmerno vzvišenejše, zato ka je Marija mati Boga-človeka.

Marijinomi materinstvi je jako podobna sv. meša, ki je najsvetejše opravilo na zemli. Pri sv. meši se „narodi“ ravno tisti Jezus, ki se je narodo iz Device Marije.

Tak je materinstvo navadnih zemelskih mater tudi podobno sv. meši. Pri sv. meši se narodi na oltari Sin boži, iz materinstva pa izhaja dete, ki je podoba boža. Zaistino, kak nekaj velkoga je materinstvo!

Kem vekša, vzvišenejša je stvar, tem bole skrbno se trebe na njo pripravlati.

Poglejmo pripravo mladeničov, ki se pripravljajo na duhovniški stan, da bodo darovali daritev sv. meše. Sv. Cerkev vso svojo materinsko skrb posveti mladeničom, ki so se odločili za duhovniški stan. Ne samo, da jih vči v vseh najvišjih znanostih pet i šest let. nego jih tudi vzgaja najskrbneje. Molitve, premišlavanja, duhovno čtenje, navuki se prepletajo med seov den za dnevom. Vsakodnevna meša, pogosta spoved, pogosto obhajilo spopunjavle dušo bogoslovca, da postaja sposobna za velike reči mešništva. Vse to se godi v hiši, štere dveri so zaprte, naj brez vzroka nihče ne moti tiho i skrito pripravo na sveti mešniški stan. Za velke reči se človek lahko pripravi samo v samoti, v miri, gde ga nihče ne moti, daleč vkraj od posvetnoga šundra.

Gospod Jezus se je 30 let pripravlao na 3 letno javno delovanje. I šče posebi se je podao v püstino, gde je bio popolnoma sam 40 dni i se p^osto i molo. Tak skrbno se je pripravlao na javno delo. Pa šče sledkar je itak pred važnejšim dogodkom posebi molo v samoti včasih celo noč. I je On bio Bog.

Kelko bole se moramo mi, ki smo samo ljudje, skrbno pripravlati na velke reči, ki nas čakajo.

Dekle! Materinstvo, ki vas čaka, je največ, ka lahko dosegete na zemli. Kak se ve morate pripravlati na to velko stvar? Ali je mogoče za to ne potrebno nikše priprave? Motila bi se, štera bi mislila, da v zakon pač lahko stopi, gda ma priliko i če prle misli kaj ali nikaj na to.

Materinstvo je pozvanje, kak je duhovništvo pozvanje. Zato se na materinstvo trebe pripravlati. Ta priprava pa je v lepom, nevtepenom deklištvu. To se pravi, da dekla, štera šče biti dobra mati, mora svoja dekliška leta preživeti lepo, čisto,

v skritoj poniznosti. Vulica, preglasna družba, plesišča so ne dobra šola za zakonski stan. Tu se srce deklinško največkrat pokvari, napuni s posvetnim mišljenjem, ki je največji sovražnik dobre matere. Kem bole se dekla ogible posvetnoga šuma, čim bole svoje srce poglobla v molitvi, v premišlavanji verskih resnic, tem lepše se pripravlja na bodoče materinstvo. Dūševno bogastvo, ki si ga v deklinških letih nabere, bo sledkar mela. Iz njega bo zajimala moč, ki jo dobra mati tak potrebūje.

Ka pa devištvo?

Če je materinstvo nekaj tak velkoga, tak vzvišenoga, ka je pa z devištvom? Ali je to menje vredno? Ali se je boljše oženiti? Ka je pred Bogom več vredno?

Takša pitanja mantrajo edno edno ali drūgo bogaboječo deklo, ki bi rada Bogi slūžila na kak najbolje popolen način i si kak najlepšo večnost spravila.

No to pitanje naj vam odgovori sam apoštol sv. Pavel v svojem I. listi Korinčanom 7. poglavje: „Dobro je za človeka, da se ženske ne dotika (se razmi, da ženska pa moškoga ne). „To pa (da što stopi v zakon) je dovoljeno, pravim, i ne zapoved. Želim pa, da bi bili vsi kak jaz“ (najmre samski).

„Neporočenim pa i vdovam pravim: Dobro je zanje, če ostanejo kak jaz. Če so pa ne zdržni, naj se poročijo.“

„Zavolo devic nemam povelja Gospodovoga, dam pa navet. ar sem od Gospoda dobo milost, da sem verodostojen. Mislim teda, da je to dobro zavolo zdajšnje stiske, da je torej dobro človeki tak biti... Če si žene prost, ne išči žene. A tūdi če se oženiš ne grešiš.“

„Što ne oženjeni, skrbi zato, ka je Gospodovoga, kak bi vgajao Gospodi; što je pa oženjeni, skrbi zato, ka je svetnoga, kak bi vgajao ženi i je razdeljeni. Ženska, ki ne omožena i devica skrbi za to, ka je Gospodovoga, da bi bila sveta po teli i po dūhi.“

„Zato što omoži svojo devico, dela prav, što je pa ne omoži, napravi ešče boljše.“ (I. Kor. 7.)

Iz teh reči apoštola Pavla se lepo vidi, da je ženiti se dobro, a ne ženiti se ešče boljše. Device, ki se odpovejo zakoni iz lūbezni do Jezusa, da tak ležej samo Njega lūbijo i so samo Njegove, so prve pred Bogom. „Blagor čistim v srci, zakaj tej bodo Boga gledali. (Mat. 5, 8.)

Ne potrebno, da bi zapūstila svet i odišla v samostan. Dobro je, štera to more, a tūdi vōni v sveti lahko ostane dekla i živi za Gospoda Jezusa. Da samo živi čisto.

Neizmerno vzvišeno je materinstvo, ali lūbezen do Jezusa je ešče več. I iz te lūbezni izvirajoče deklinštvo je šče vzvišenejše.

Sv. Jožef - vzgled družinskim poglavarom.

Velki možje, ki malo bole globoko gledajo življenje, tožijo, kda vidijo današnji nered, nemir, nezadovolnost med ljudstvom na sveti. Vnogi plemenito misleči vučenjaki iščejo vzroke žalostnoga življenja, ki se razprostira po vsaj širnoj zemli. I vsi prihajajo ednoglasno do sklepa, da je velki vzrok današnjih nerednosti nevredenost družine. Družine so betežne, družine so razbite. Kakše pa so družine, takše je potem družabno življenje.

Družina je najmenša družbica, ki sestavlja narode. Družina je tak kak cigeo v zidini. Iz dobrega cigla je tudi zidina dobra, močna, trdna. Če je pa cigeo slab, se zidina začne kršiti, pomali razkapati, nazadnje se pa podere.

Če teda želemo, da bi življenje na zemli bilo malo inačiče, da bi med narodi bilo malo več lübezni, razmevanja i mira, te moremo začnati vračiti narode pri koreni, to je pri družini.

Za vse čase najlepši zgled družinam je sveta družina, štere poglavar je bio sv. Jožef. Kda se bodo naše družine začnole ravnati po zgledi svete družine, gda bodo njo začnole nasledüvati, te bo naednok na zemli življenje lepše gračüvalo. Med narodi bo vladao stalen mir. Lüdje nazaj dobiyo zavüpanje v življenje i tudi pravo veselje do življenja. Vsega toga dnesden nega.

Važno reč ma v družini nje poglavar. Pri nas je to oča, ki je tudi gospodar v družini. Če je oča dober, če ma pravo mišljenje, če ma lepo življenje, te je navadno vsa družina dobra. Očin zgled vodi družino. Če je zglednoga življenja, te tudi njegova reč pri družini ščista drugo moč ma.

Poglejmo sv. Jožefa, kak on davle zgled našim očetom. Obprvim v *pobožnosti*. Njemi je bilo središče njegovoga življenja Bog. Okoli Boga se je sükalo vse njegovo mišljenje, okoli Boga njegovo govorenje, okoli Boga njegova dela. Znao je dobro, da človek izhaja iz Boga i da mora pa nazaj k Bogi priti. Bog je cio človekov na zemli. Za Boga živimo, zato mora biti vse človekovo življenje napelano k Bogi. Naj molim, ali pišem, ali včim, ali orjem, ali žagam, ali küham, ali šivam ali kajkoli delam — vse mora biti Bogi na čast. Bogi na čast pa je vse naše delo, če ga izvršavlemo Bogi po voli i ga Njemi posvetimo.

Tak je delao sv. Jožef. Ne je začno dneva, da se ne bi prle Bogi priporočo v zbranoj jütranjoj molitvi. V toj molitvi je Bogi zročo tudi vse delo, ki ga je tisti den nakano opraviti. Zednim pa je tudi proso bože pomoči pri tom deli i božega blagoslova. Tak je te celi den bio Bogi na čast. Ne je iskao sv. Jožef svoje časti pri svojem deli. Ne je iskao tudi zemelskih dobičkov. Njegovo pravilo je bilo: svojo dužnost spuniti po božoj voli.

Kda bo naše očete vodilo podobno mišljenje, te bo življenje v družini lepo. Ne bo čemerov, ne bo kreganja. Ne bo žalosti nad nesrečami, ki pohajajo od časa do časa vsakšega. Ne bo nezadovolnosti. Tudi siromaštva ne bo tak težko prenašati. Zato, ka če je človeki Bog središče vsega njegovoga življenja, te takše vsakdenešnje stvari več neso tak važne. Če je ma, dobro, če je nema, tudi nikaj hūdoga ne. Da je le srce mirno i srečno v Bogi.

Sv. Jožef je bio z *malim zadovolen*. Ne je meo poželenja za velikimi rečmi, ne za bogastvom, ne za čast, ne za nikaj drugo posvetno. Če pa človek malo žele, njemi tudi malo trbe i je s tem zadovolen. Nikaj si ne želi, pa ti nikaj ne bo menkalo. Ne vem, če je dosta družin tak siromaških, kak je bila sveta Družina, pa denok niedna družina ne tak srečna, kak je bila sveta družina.

Potrpežljivost je tudi bila prelepa rožica v srci sv. Jožefa. Znati potrpjeti je za gospodarara jako potrebno. Brez potrpežljivosti je ne mogoče ravnati družine v redi i v miri.

Zmernost v jedi, zmernost v pijači, zmernost pri obleki i zmernost pri vsem drugom gospodarstvu je znova jakost, brez štere je nemogoče voditi družine po srečnoj poti. Nega vekšega biča za družino, kak pijen oča. Ka vse iz pijanosti sledi, ne potrebrno naštevati. Celo gospodarstvo se lahko spravi na nikoj, če nega zmernosti v vsem. Tudi v tom je sv. Jožef najlepši zgled.

Predaleč bi šo, če bi šteo naštevati vse prelepe jakosti sv. Jožefa, ki je tak zgled vsem našim očetom, gospodarom.

Nasledujmo sv. Jožefa. Dosta pisati, dosta govoriti nikaj ne pomaga, če ga ne nasledujemo v njegovom jakostnom življenji. Tudi vučenost nas ne reši, tudi penez ne, tudi vsa tehnika, vse fabrike, če ne bomo svoja srca popravljali po zgledi sv. Jožefa i to v prvoj vrsti očetje — poglavarje družin.

Obietnica kronanja sv. Očc Pija XII.

Te mesec marc je pretcklo edno leto, kak so zdajšnji sv. Oča Pij XII. bili kronani za poglavara sv. katoliške Cerkve. Ves katoliški svet se je spominjao toga jubileja, pa tudi drugoverci, nekatoličani so pisali vnogo od toga. Služba svetoga oče, namestnika Kristušovoga na zemli, je tak važna, da ne moremo iti mimo njih mi katoliški verniki, pa tudi drugi ne. Posebno v denešnjih težkih časih, kda puške pokajo i topovi grmijo, se narodi vsega sveta obračajo v Rim na svetoga očo. ki so najbole pozvani zato, da delajo za pravičen mir. I to svojo dužnost zdajšnji papa tudi vršijo. Ne so zamūdili niti edne prilike, da ne bi vse napravili, ka je v njuvoj moči, naj bi se henjalo s prelevanjem človeče krvi. O, da bi jih tisti, ki nosijo odgovornost za usodo narodov, le šteli poslušati! Molimo za svetoga očo vsi dosta, naj jih Bog vodi i pdpira, da bodo svojo težko nalogo ležej opravlali. Ka napravijo sveti oča, nam vsem hasni.

Križ ali srp s klepačom.

Nekaj reči od komunizma, na podlagi okrožnice sv. Oče, Kristušovoga namestnika.

Škol Mahnič - od liberalizma i socializma. „Socializem je pravo Mahnič, „je samo sin i naravni dedič liberalne države... Malikovalci zlatoga teleta so zakrivili socialno pitanje. I Bog je bo sodo, a bojimo se, da bodo izvrševalci te sodbe stanoli prav iz zatirane vnožine. Sodba se bo vršila v obliki socialnodemokratske rdeče revolucije, kaštiga bo socialno politična revolucija. Kakšo bo politično lice v Evropi, kakše bodo socialne razmere v našoj družbi potem, kda bo strašanski viher izbesno?“

Moč propagande. Vzrok, zakaj se komunistične zmote tak hitro širijo i se tajno razlazijo v vse dežele, male i velike, kulturne i nekulturne, tudi v najbolje oddaljene kraje, je tista silna i neslišana propaganda, kakše šče ne bilo, ka svet pomli.

Ta propaganda izhaja iz ednoga središča, a se na spreten način prilagojuje razmeram posamezni narodov, deluje s silnimi penezniimi sredstvi, z brezštevilnimi organizacijami, s pogostimi mednarodnimi kongresi, z zmožnimi i izurjenimi pomožnimi četami, ino s časopisi, letaki, kinematografi, gledališkimi predstavami, radiom itd. Ta propaganda prodira v šole i na univerze i preko njih na vse ljudske sloje, ne da bi se zavedali, kak njim komunistične zmote vsikdar bole zastruplajo glave i srca.

Šče nikdar tak!... Ka pravi papa od komunistične propagande, to se popolnoma vjema tudi z izpovedjov bolševikov samih. „Šče nikdar i nikdi — piše bolševik A. Zelenko — ne bila agitacija tak izkoriščena, tak na široko, raznolično i vno-gostransko izvedena kak pri nas. I pač ne pretiravamo, če pravimo, da je sploj ogromno pitanje o agitaciji, ki naj pridobiva vnožine, pri nas bole preštudirano i predelano kak kde koli indri.“

Komunistične „celice“. Celo komunistično propagando vodi kominterna iz Moskve. Nacionalni kongres izbere osrednji odbor, ki naj izvaja sklepe. To se deli v odseke (komisije, na Francoskom jih je n. pr. 13). Osrednji odbor ma osrednjega tajnika, ki nadzoruje delo.

Poglavitno delo je organizacija celic ali stanic. Te se snujejo povsedi, kde je le mogoče, predvsem po tovarnaj, a tudi med delavci po kmetih, potem po državni i samoupravni uradaj, tudi v armadi.

Celice n. pr. v industriji po tovarnaj vodijo tajno agitacijo, hujskajo na štrajke, pri štrajkaj skrbijo za to, da delavci zasjedajo tovarne, kak je bilo viditi pri veliki štrajkaj 1936. na Francoskom, a tudi pri nas v Sloveniji.

V armadi skušajo celice oslabiti skupnost, zanesti med moštvo nezadovolstvo i upornoga duha i tak če mogoče za

primer revolucije odpraviti za komuniste najbolje nevarnoga sovražnika, enotno i edino armado. Tudi v tom pogledi nam je zadnji čas dao zadosta zgovorni dokazov.

Celice se vsikdar bole vnožijo i segajo dale i dale po sveti. S pomočjov celic organizirajo komunisti posamezne skupine, zvanja, stanove; vsakomi postavijo kakši poseben, za skupino najbolje vablivi ideal: tomi slobodo, odpor proti fašizmu; drugomi boj kapitalizmu; delovnomi ljudstvi krüh, mir, slobodo.

Kda je tak organizirani, komunizem čaka ugodne prilike za prevrat. Na Francoskom n. pr. je dobo komunizem z „ludskov frontov“ 72 poslancov i za predsednika vlade socialista, židova, milionara Leona Bluma. Začnoli so se nemiri, štrajki, hujskanje za pomoč komunistom na Španskom. Sezna komunisti šče neso zadosta močni, da bi se sami polastili vse oblasti. „Naša vöra šče ne prišla,“ je pravo meseca junija 1936, voditeo komunistov M. Thorez. „Naš cio je vsikdar isti: republika svetov, delavcov, kmetov i vojakov, a se ne da šče vistinititi vütro, ar neso spunjeni šče vsi pogoji, nemamo najmre za sebov šče vsega kmetskoga ljudstva.“

Propaganda s tiskom. Od propagande komunizma s tiskom pa je lani podala nazorno sliko razstava, ki smo jo vidli v Ljubljani ob priliki Kongresa Kristuša Krala. Razstava je pokazala zaistino šatansko propagando komunističnoga tiska: je jezere i jezere dnevnikov, revij, oglasov, knjig, razni tiskovin, skoro v vsej jezikaj, punih bogokletja, puni laži proti Cerkvi i papi, puni nemoralnosti, zednim pa proslavljanja komunima, prej da samo komunizem more prinesiti človeštvu slobodo, mir i srečo. V Moskvi izhaja osrednje glasilo, ki pod vodstvom kominterne (komunistične internacionale) davle vsemi gibanji smernice i enoto, med posameznimi narodi izhajajo takša glasila v narodni jezikaj.

Nešterna takša glasila ne skrivajo svoje farbe ščista nikaj, indri pa svoje namene skrivajo za razna privlačna gesla, kak je pač najbolje primerno za prilike i lüdi, šterim je glasilo namenjeno. Za zgled naj navedemo francoski list „Terre nouvelle“, ki ma na naslovni strani velki križ, znamenje krščanstva, a nad njim komunistični znak, klepač i srp. Namen je prozoren: Križ naj privabi vernoga delavca, da se bo nehote i nevedoč navzeo komunistični nazorov, ki jih je te list pun. Isto vlogo majo letaki, ki se od časa do časa pojavljajo skivoma tudi po naši krajaj i v šterih vnogokrat reč komunizem ne niti imenüvana, so pa po svojoj vsebini dobro pretehtana vaba v komunizem — za vse lüdi, ki se te reči šče bojijo i ki bi letaka ne vzeli v roke, če bi znali, što ga je izdao.

Hüdodelno mučanje svetovnoğa tiska. Šče druga močna pomoč prihaja komunizmi od velkoga dela svetovnoğa nekatoličanskoga časopisja, ki od komunizma po dogovori mučijo.

Pravimo: po dogovori, inače si najmre ne mogoče razložiti, zakaj so tej listi, ki ovak tak hlatajo tudi po malenkostni

dnevni novicaj, tak mučali od strašni grozot, štere so komunisti delali v Rusiji, v Mehiki, po velkom deli Španije, zakaj tak malo pišejo od tak močne svetovne organizacije, kakša je moskovski komunizem.

Vsem je znano, da so vzroki toga mučanja najprve politični pogledi, ki prej to mučanje zahtevajo, potom pa nikaj menje vplivi razni tajni sil, ki se že dugo borijo proti krščanskoj uredbi držav.

Svetovni tisk i anarhisti. Jako značilno za to mučanje je, če primerjamo zdajšnje dogodke z nešternimi dogodki iz prejšnjih let. Leta 1909 je bio španski anarhist Francisco Ferrer zavolo atentatov od vojaškoga sodišča obsojeni na smrt i streljeni. Kakši hrup je te zagnalo svetovno časopisje! Slobodomiselne organizacije so prirejale protestne shode i rohnele proti Španiji, prej da klači slobodo mišljenja.

Isto se je dogodilo pred desetimi leti, kda sta bila v Ameriki obsojeniva na smrt dva anarhista Sacco i Vanzetti. Ves svetovni tisk se je zavzemaol za teva dva človeka i zahtevao, da jiva oprostijo. I vendar je bilo dokazano, da sta kriviva.

Poglejmo šče, kak se svetovno časopisje zavzema za židovstvo.

Židovje i svetovni tisk. Ali: Pred svetovnov bojnov so zdaj pa zdaj nastajali po Ruskom i Polskom „pogromi“ proti židovom, to je, kmetje so židove napadali i je tū i tam tūdi pobijali, ar da lūdstvo stiskajō i odirajō. Kajpada moramo tūdi s krščanskoga stališča takše „pogrome“ obsojati, vendar neverjetno je, kak je svetovno časopisje kričalo proti barbarstvū ruske države, ki ne ščiti državljanov i dopūšča takše izgrede.

Isti primer se je ponovo zadnja leta, kda so nešterne fašistične države začele preganjati židove, jim ropati premoženje i izganjati iz domovine.

Svetovni tisk i krščanski mučenci komunizma. A zdaj? Zdaj, kda je komunizem na Rusoskom, v Mehiki, na Španskem i na Polskom pomoro teliko dūhovnikov i laikov, porūšo teliko cerkev, vničo teliko umetniški spomenikov, zdaj je v svetovnom časopisji — mučanje!

Naj navedemo zgled iz domače dežele. Vsi slovenski svobodomiselni ali brezfarbni časopisi neso meli niti edne reči obsodbe za vsa grozodejstva, ki jih je komunizem zagrešo v Španiji, pač pa je bilo pisanje toga časopisja, tūdi kapitalističnoga, vsikdar takše, da je odobravalo delovanje rdečih band, pozdravljalo njihove uspehe i trdilo, da se komunizem bori samo za trpeče lūdstvo i nikaj drūgoga. Zaistino, hūdobno mučanje tūdi v slovenskom svobodomiselnom tiski.

Žalostni sadovi komunizma. Rusija — Mehika. Žalostne sadove te silne propagande vidimo vsi. Kde koli se je posrečilo komunistom vtrditi se i zavladati — tū mislimo posebno

na Rusijo i Mehiko — tam so si, kak sami oznanjajo, z vsemi silami prizadevali, da bi docela porušili temeje krščanske vere i kulture i v dušaj lüdi, posebno mladine, vsaki spomin nanjo zatrl.

Škofe i duhovnike so izgnali, obsodili v prisilno delo, postrelili ali na nečloveči način pomorili; laike, ki so je osumili, da so branili vero i svetišča, so mučili, preganjali, vlačili po sodiščaj i vozaj.

(Konec pride.)

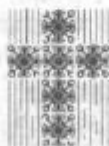
Vmrila je sestra svete Trezike Deteta Jezuša.

Preminoče dni je zatisnola oči najstarejša sestra Male Trezike, naše prilüblene svetnice. Bila je najstarejša sestra Trezikina, Marija. Vmrila je v 80 leti svoje starosti. Pokopali so jo poleg groba njene sestre Male Trezike, da je ona tüdi bila sestra karmeličanka. Leta 1888, gda je položila oblübe, jo je sama sestra Mala Trezika koronala z vencem. Trinajst let sta živele sküpnno v samostani. Marija je Malo Treziko pripravlala na prvo sv. obhajilo i na sv. firmo. V zvezi s smrtjov te sestre se v Rimi čüdne reči širijo. Da se je prej Mala Trezika zadnji tjednen prikazala svojoj sestri i njoj je povedala, da bo te bojne za dva meseca konec. Med tem časom bo zemlo zadela takša nesreča, da se ves svet zgrozi i to prinese tüdi konec bojni.

V več jezer jezikov je predstavljeno sveto Pismo.

Preminoče leto je bilo sv. Pismo predstavljeno na 12 novih jezikov, v šterih šče dozdej ne bilo. Tak je zdaj sv. Pismo že v 1021 jezikaj.

O, da bi bar vsi krščanski narodi sv. Pismo prijali v roke tak kak to zaslüži. Sv. Pismo je kniga, ki je več vredna kak vse knige toga sveta. Vse drüge knige so delo človečih rok, je človeča modrost, sv. Pismo pa je delo bože. To je pismo, ki ga je napisao nebeski Oča svojoj deci na zemli. Kak bi morali mi deca to Očino pismo sprijati! Vsakši bi ga morao meti i prečteti. — Bar naj si ga naroči vsakši naša družina posebno zdaj, gda je zišlo novo v žepnoj izdaji i jako falo. Idite k domačim g. duhovnikom, ka vam ga radi naročijo.

CERKVENI GLAS.

J. HONTLÉN

Vzhodna Afrika, k šteroj se šteje Kenija, Zanzibar, Uganda, Tanganika, Nyassa, Severna Rodezija i angleško-egiptski Sudan, je jako rodovitno misijonsko pole. Lani se je število katoličanov povečalo za 100.000, tak je zdaj število katoličanov 1 milijon 575 tisoč. V teh pokrajinah je 124 zamorskih duhovnikov, 56 redovnih bratov i 591 sester. Lani je Uganda dobila svojega prvoga črnoga škofa.

Rim. V Rimi zidajo osrednjo železniško postajo. Postaja pa bo dobila tudi lepo v modernom slogi zgrajeno cerkev, ki bo posvečena sv. Katarini Sienskoj, zaščitnici Italije. Službo božo bodo vršili salezijanci i bodo meli iz svoje hiše v Via Marsala v cerkev dohod po podzemelskom hodniku. Cerkev bo koštala okrog 12 milijonov lir.

Varšava. Leta 1938. so na svečani način prepelali na vzhodno Polsko telo Andreja Bobole, polskoga mučenca, ki je bio to leto proglašeni za svetnika. Kda so sovjetske čete vdrle na Polsko, se je vernim Polakom posrečilo, da so svete ostanke skrivoma prepelali v Varšavo. Tu se verniki v velikih vnožinah zbirajo okoli svojega narodnoga svetnika, ki jim je nekda gučao od vstajenja Polske.

Južna Amerika. Salezijanski misijonari, ki z velikov gorečnostjo misijo svoje misijonsko delo, uživljejo velki ugled pri vladah, ki jim večkrat dajo važna upravna mesta med Indijci. Misijonar Ignazio Acchiardo je bio imenovan za mirovnoga sodnika pri reševanju konfliktov, misijonar Franc Bigiaretti pa za zdravstvenoga nadzornika na Rio Negro.

Anglija. V Angliji največšega angleškoga katoličanskoga tjednika „Catholic Herald“ se zbirajo v molitveno armado za mir. Dosegajo, da se 20.000 zavezalo, da bodo vsaki dan molili eno rožmarinovo venca zato, da nastane na sveti pravičen mir. Tjednik „Catholic Herald“ se vsaki teden poveča za 3000.

Nova Zelandija. V mestu Wellington se je vršio prvi narodni evharistični kongres na Novo Zelandijo. Kongresa se je vdeležilo velik broj duhovnikov i vernikov, posebno dece, ki so prejela svetih sakramentov. Prvi vnožni molila po nameni sv. Oče. Sv. Oča je v svojem govoro po radiji i je vse napuno z veseljom i

